

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3498/2023. (XII. 1.) AB VÉGGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.III.21.517/2021/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője (dr. Karsai Dániel András, Karsai Dániel Ügyvédi Iroda) útján a Kúria Pfv.III.21.517/2021/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján. Az indítványozó szerint a támadott ítélet sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1)–(2) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdését.
- [2] 2. Az indítvánnyal támadott bírósági döntés előzményei a következők.
- [3] 2.1. Az indítványozó autópálya-szolgáltatással és pénzváltással foglalkozó gazdasági társaság, amely a Vám- és Pénzügyőrség Országos Parancsnoksága (a továbbiakban: VPOP) mint a Magyar Állam vagyongazdálkodási szerve által kiadott engedély alapján 2000-ben felépítményt létesített a hegyeshalmi határátkelőhelynél, az ingatlan önálló ingatlanként is bejegyezték az ingatlannyilvántartásba. Az indítványozó egyúttal a felépítmény alatti földterület használatára használati szerződést kötött a VPOP-val. Az indítványozó a felépítményben éjjel-nappal üzemelő pénzváltót, kereskedelmi egységet, valamint WC- és mosdóhelyiséget üzemeltetett, a büfé és ajándékbolt működtetésére pedig bérleti szerződést kötött.
- [4] Az Európai Parlament és Tanács 2006. március 15-i 562/2006/EK rendelete a személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének létrehozásáról (a továbbiakban: Schengeni határ-ellenőrzési kódex) 22. cikke előírta a belső határok közötti határátkelőhelyein a forgalmi akadályok megszüntetését, továbbá a határátkelőhelyek fejlesztésének időszerű feladatáról szóló 2057/2007. (III. 31.) Korm. határozat 3. pontja előírta, hogy az érintett miniszter 2007. december 31. határidővel gondoskodik arról, hogy a teljes jogú schengeni taggá válásig a belső határszakaszokon megszűnő határátkelőhelyeken a közlekedést akadályozó létesítmények elbontását készítsék elő. Ezekre a hegyeshalmi határátkelőhelynél 2007. december 20. napjáig került sor.
- [5] Az indítványozó állítása szerint az előkészítési munkálatokról nem szerzett tudomást. Ekkor a használati szerződés szerinti ingatlant mobil betonelemekkel elzárták a forgalmi sávoktól, aminek következtében az indítványozó által működtetett, fentiekben megjelölt szolgáltatásokat nyújtó helyiségeket elzárták az utasforgalom elől. A használati szerződés szerinti földterület 2009. október 26. napján a VPOP-tól a Magyar Nemzeti Vagyongazdálkodási Zrt. (a továbbiakban: MNV Zrt.) vagyongazdálkodásába került.
- [6] Az indítványozó kártérítési keresetet indított az MNV Zrt., valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) mint a VPOP jogutódja ellen. Arra hivatkozott, hogy az általa létesített felépítmény körül elhelyezett betonpanelek akadályozzák az autópálya-specifikus szolgáltatások nyújtásában, ezért őt kár érte. A keresetet a Győri Törvényszék 31.G.20.262/2011/38. sz. ítélete elutasította. A bíróság megállapította, hogy a NAV (és jogelődje) által kialakított és az ítélet meghozatalakor is érvényes forgalmi helyzet lehetetlenítette el az indítványozó tulajdonát képező felépítmény megközelítését. A megközelítés biztosítása a NAV részéről ugyanakkor csak aránytalan költséggel lett volna megvalósítható, a felépítmény rendeltetésének biztosítása gazdasági és érdekbeli okból is lehetetlenült. A senkinek fel nem róható lehetetlenülés jogkövetkezménye a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 312. § (1) bekezdése alapján az, hogy a megállapodásból származó kötelezettsége a megközelíthetőség biztosítására megszűnt, a NAV annak teljesítésére nem kötelezhető, így kártérítési kötelezettsége sem áll fenn. Megállapította továbbá, hogy az állami vagyonnal való gazdálkodásról szóló 254/2007. (X. 4.) Korm. rendelet 12. § (5) bekezdése értelmében a NAV mint II. rendű alperes vagyongazdálkodási joga megszűnt. Az ellehetetlenülés a NAV vagyongazdálkodási jogának megszűnése előtt kö-

vetkezett be, ezért az ezt követően vagyongazdálkodói jogot gyakorló MNV Zrt. mint I. rendű alperes helytállási kötelezettsége fel sem merül.

- [7] Az indítványozó és pertársai fellebbezése alapján eljáró Győri Ítéltábla Gf.II.20.261/2012/10. számú rész- és közbenső ítélete megváltoztatta az elsőfokú ítéletet, és megállapította, hogy a NAV-ot a betonelemek elhelyezése miatt kártalanítási kötelezettség terheli, ugyanakkor az MNV Zrt. vonatkozásában a felelősséget kizárta.
- [8] A Győri Ítéltábla rész- és közbenső ítélete alapján az indítványozó a Győri Törvényszék előtt P.20.329/2013. számon folyamatban volt perben korábbi kereseti kérelmét kiegészítette és módosította. Ezután a per a NAV-val szemben folytatódott. Az indítványozó kárai megtérítése mellett az épület forgalmi értékének megtérítését kártalanítás címén a tulajdonjog átruházása fejében, másodlagosan vételárként az alperesnek a felépítmény megvásárlására kötelezése mellett kérte. A Győri Törvényszék G.20.329/2013/80. számú ítélete kötelezte a NAV-ot a felépítmények megvásárlására és az indítványozó kártalanításra. Ezzel a döntéssel szemben előterjesztett fellebbezés alapján eljáró Győri Ítéltábla Gf.II.20.181/2016/9/I. számú ítéletével leszállította az elsőfokú ítéletben megállapított kártalanítás összegét, egyebekben a fellebbezést elutasította. A másodfokú döntéssel szemben a NAV élt felülvizsgálati kérelemmel. A Kúria Pf.IV.20.329/2017/6. számú végzése hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítéletre kiterjedően a jogerős ítéletet és új eljárásra utasította az elsőfokú bíróságot. Megállapította, hogy a NAV-ot csak 2009. november 26-ig terjedő időszakra terheli kártalanítási kötelezettség, mert azt követően az MNV Zrt. gyakorolta a vagyongazdálkodói jogokat. Azt is megállapította, hogy a sérelmes magatartás folyamatos fenntartása valósította meg a károkozást. Rámutatott arra is, hogy az első- és másodfokú eljárásban – alperesi hivatkozás hiányában – nem volt vizsgálat tárgya az alperes NAV mint központi költségvetési szerv tulajdonszerzési képessége. Mivel központi költségvetési szerv önálló tulajdonjoggal nem rendelkezik, illetve bármely dolog tulajdonjogát, gazdálkodó szervezet részesedését, vagy valamely vagyoni értékű jogot az állam javára szerez meg [ld. az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény 2. § (2) bekezdés], jogszabálysértő volt a jogerős ítélet rendelkezése a NAV tulajdonszerzéséről és tulajdonjogának ingatlannyilvántartási bejegyzéséről. A Kúria megállapította, hogy a jogvita eldöntéséhez nem mellőzhető a Magyar Állam perben állása, ezért az indítványozónak nyilatkoznia kell, hogy perbe kívánja-e vonni a Magyar Államot. Csak a Magyar Állam perben állása esetén kerül az elsőfokú bíróság abba a helyzetbe, hogy megítélje, a régi Ptk. 108. § (2) bekezdésében foglaltak fennállása esetén az ingatlan megvásárlására vonatkozó igény az indítványozó mint felperes részéről milyen módon teljesíthető.
- [9] 2.2. Az indítványozó a megismételt eljárásban perbe hívta a Magyar Államot. A Győri Törvényszék P.20.691/2018/92. számú ítélete kártalanítás fizetésére kötelezte a NAV-ot, illetve kötelezte az MNV Zrt.-t, hogy a Magyar Állam javára vásárolja meg a felépítményt. Mindkét alperes elévülési kifogással élt. A Törvényszék értékelése szerint az MNV Zrt.-vel szembeni igény elévülésének nyugvását alapozta meg az a körülmény, hogy az alapperben eljáró első- és másodfokú bíróság, valamint a Kúria között ellentmondás volt a perbenállási kötelezettséggel kapcsolatban. Ugyanis csak „a Kúria határozatából vált világossá, hogy az érintett teljes időszakra vonatkozóan [...] nem követelhet kártalanítást az I. r. alperestől”. A bíróságok közötti „ilyen szintű eltérés olyan menthető okot jelent a felperes javára”, amely miatt az igény nem évült el.
- [10] A fellebbezés nyomán eljáró Győri Ítéltábla Pf.II.20.088/2021/26/I. számú ítélete az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a fizetendő kártalanítás összegét leszállította. Egyebekben helyben hagyta az elsőfokú bíróság ítéletét. Álláspontja szerint az elévülés nyugvásának megítélése egyedi mérlegelést igényel. A bíróság kifejtette, hogy a félnek a követelés érvényesítésével kapcsolatos téves álláspontja csak kivételesen vezethet az elévülés nyugvásához, ugyanis az az elévülés jogpolitikai céljával is ellentétes volna és az igény időbeli korlátozás nélkül volna érvényesíthető. Ugyanakkor az eset körülményeihez képest a bizonytalan jogi helyzet menthető oknak minősülhet. Álláspontja szerint a Kúria végzésének közléséig nyugodott az elévülés, ezzel összefüggésben hivatkozott a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésére.
- [11] A jogerős ítélettel szemben a Magyar Állam és az MNV Zrt. által előterjesztett, felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria Pfv.III.21.517/2021/7. számú ítélete részben hatályon kívül helyezte a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel érintett részét, részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítéletét és a Magyar Állammal és az MNV Zrt.-vel szembeni részében a keresetet elutasította. Az elévüléssel kapcsolatban a Magyar Állam és az MNV Zrt. vonatkozásában a Kúria azt állapította meg, hogy az eljáró bíróságok eltérő döntése arról, hogy mely felek perben állása kötelező, nem minősül olyan menthető oknak, amely megalapozná az elévülés nyugvását. A régi Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján az elévülés nyugvását az alapozhatja meg, ha a fél menthető okból nem tudja érvényesíteni a követelést. A jogi képviselővel eljáró indítványozó elmulasztotta a Magyar Állam perbeállítását. Emellett nem állt fenn az indítványozó oldalán olyan önhibáján kívüli körülmény, amely ténylegesen akadályozta volna követelése érvényesítésében. A bíróságok között a jogvita meg-

ítélésében mutatkozó eltérés, és az alapperben a tájékoztatás elmulasztása az első és másodfokú bíróság részéről az elévülés kérdését nem befolyásolja. Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a Magyar Állammal szemben a követelés elévült, az a régi Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján bírósági úton nem érvényesíthető. A Kúria emellett vizsgálta az ítélt dolog kérdését is, és megállapította, hogy az előzmény perben a Győri Ítéltábla Gf.II.20.261/2012/10. számú rész- és közbenső ítélete jogerősen döntött az MNV Zrt.-vel szembeni keresetről, így az abban foglalt elutasító döntés jogereje kizárja, hogy ugyanazon ténybeli alapból származó ugyanazon jog iránt ismételt keresettel éljen az indítványozó az MNV Zrt.-vel szemben. A Kúria ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a Győri Ítéltábla Gf.II.20.261/2012/10. számú rész- és közbenső ítéletével szemben az indítványozó nem terjesztett elő rendkívüli perorvoslatot.

- [12] 3. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő alkotmányjogi panaszát. Álláspontja szerint a Kúria döntése sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1)–(2) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogot, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot.
- [13] 3.1. A tulajdonhoz való jog sérelme körében arra hivatkozott, hogy bár az indítványozó tulajdonának korlátozására formálisan jogszerűen került sor, aminek jogalapját a Schengeni határellenőrzési kódex teremtette meg, továbbá a korlátozás közérdekből és szükségszerűen történt, ugyanakkor az indítványozó szerint az aránytalan volt. A felépítmény elvesztette funkcióját, amivel jelentős, a tulajdon elvonásához hasonló súlyú kárt okozott az indítványozónak, s a tulajdonkorlátozást nem követte „kárpótlási eljárás”. Azáltal, hogy az indítványozó által indított perben a bíróság csak a NAV-ot kötelezte kártalanítás megfizetésére, az indítványozó kárának egy része térült csak meg. A Magyar Állam és az MNV Zrt. felelősségének megállapítása elmaradt, ami az indítványozó szerint sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1)–(2) bekezdését.
- [14] 3.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét illetően az indítványozó előadta, hogy egy szabályozás felülírása, kitégítése a bíróságok részéről *contra legem* jogalkalmazásnak minősül, s ez felveti a bíróságok törvényeknek alávetettsége sérelmét, ami a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére vezet. Az indítványozó szerint a jogerő, az elévülést megszakító cselekmények és az elévülés nyugvására vonatkozó törvényi szabályok Kúria általi értelmezése az indítványozó bírósághoz forduláshoz és tulajdonhoz való jogát is sérti. Álláspontja szerint a Kúriának az indítványozóra méltányos értelmezést kellett volna elfogadnia. Arra hivatkozott, hogy ha a bíróságok egymással ellentétes álláspontra helyezkednek egy ügy megítélését illetően és ez alapján az egyik fél részben vagy egészben peresztes lesz, ezt a körülményt – a peresztes félnek okozott „kárra” tekintettel – az elévülési kifogással szemben figyelembe kellene venni. A Kúria jogértelmezése következtében ugyanis kárai megtérítésére csak részlegesen került sor. Álláspontja szerint a Kúria „nem adta indokát annak, hogy valójában miért tért el saját következetes gyakorlatától, illetve az alapperben hozott végzésétől”. Az alapperben hozott elmentmondásos bírósági döntések, valamint az igény érvényesíthetőségére vonatkozóan az alapperben – az indítványozó szerint – elmaradt megfelelő kioktatás miatt az indítványozó kára nem térült meg teljes egészében.
- [15] 4. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az indítványi kérelem megfelel-e az Abtv. és az Ügyrend szerinti befogadási feltételeknek.
- [16] 4.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panasz a sérelmezett döntés közlésétől számított 60 napon belül terjeszthető elő. A Kúria ítélete 2022. május 3-án került kézbesítésre, az indítványt 2022. július 4-én nyújtotta be az indítványozó az elsőfokú bíróságon, az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitvaálló 60 napos határidőn belül.
- [17] 4.2. Az indítvány az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt egyes követelményeknek részben nem felel meg. Az indítvány pontosan megjelöli a támadott bírósági döntést és az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdésével összefüggésben a tulajdonhoz való joga sérelmét a részbeni pereszteség miatt meg nem térült kárával indokolta, amelynek oka az elévülés tisztességes eljáráshoz való jogát sértő értelmezése volt. Az indítvány az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésére vonatkozó önálló indokolást ugyanakkor nem tartalmaz, hiszen csupán az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmére vonatkozó indokokat terjesztette ki az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésére. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésének sérelmének megállapítására irányuló indítványi kérelem az önálló indokolás hiánya miatt nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjában foglalt követelménynek.

- [18] 4.3. Az Alkotmánybíróság a továbbiakban az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés és XXVIII. cikk (1) bekezdés sérelmét állító indítványi kérelmet vizsgálta. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja alapján alkotmányjogi panasz Alaptörvényben biztosított jog sérelmére lehet alapítani. Az Abtv. 29. § értelmében a törvényi elvárásoknak egyébként megfelelő alkotmányjogi panasz érdemben akkor vizsgálható, ha az a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmaz, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel.
- [19] Az Alkotmánybíróság több ügyben is foglalkozott a polgári jogi igények érvényesíthetőségének időbeli korlátaival, így az elévülés, illetve az elévülés nyugvása kérdésével a tulajdonhoz való joggal [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés], illetve a tisztességes eljárásról való joggal [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] összefüggésben.
- [20] Az elévülés és a tulajdonhoz való jog összefüggésében az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján „különbséget kell tenni az alkotmányjogi és a polgári jogi tulajdonvédelem [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés] között; a két védelmi kör nem azonos. Az alkotmányos tulajdonvédelem nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével és »nem vonható az alkotmányos tulajdonvédelem alá minden olyan ügy, melyben az indítványozó állítása szerint jogsértő bírósági határozatok eredményeként elvesztett lett, és ezért vagyonszertést szenvedett el« {lásd például: 3120/2017. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [40]}.” Az Alkotmánybíróság 3065/2020. (III. 2.) AB végzése ez alapján azt állapította meg, hogy „önmagában az a tény, hogy az eljáró bíróságok a polgári anyagi jog elévülésre, illetve a polgári jogi igények bírósági úton történő érvényesíthetőségének határidejére vonatkozó szabályainak alkalmazásával egyes kárigények kapcsán arra a következtetésre jutnak, hogy az elévülés bekövetkezése okán az adott igény bírósági úton történő érvényesítésére (már) nincs lehetőség, önmagában nem veti fel a tulajdonhoz való jog alkotmányjogi értelemben vett sérelmét. Ez a bírósági jogorvoslati rendszer jellegéből adódóan szükségképpen abban az esetben sincsen másképp, ha a bíróság rendes vagy rendkívüli jogorvoslati eljárásban, olyan igény kapcsán jut erre a következtetésre, amelynek tekintetében a jogorvoslati támadott bírói döntés vagy döntések eltérő jogi álláspontot képviseltek. [...] Az elévülés bekövetkezése szempontjából releváns időpontok megállapítása, tények feltárása és azok mikénti értékelése az Alkotmánybíróság megítélése szerint olyan, a jogági dogmatikához tartozó polgári-, nem pedig alkotmányjogi szakkérdések, amelyek a jogviták bírósági elbírálása szempontjából megkerülhetetlenek, és amelyeknek eldöntése a jogszabályok értelmezésére és azok alkalmazására hivatott bíróságok hatáskörébe tartozik.” {3065/2020. (III. 2.) AB végzés, Indokolás [24]–[25]}
- [21] Az elévülés és a tisztességes eljárásról való jog összefüggésében is az az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata, hogy „az elévülés kezdő időpontjának, illetőleg megszakadásának és nyugvásának értelmezése a konkrét ügyben egyértelműen az alaptörvényi értelmezési tartományon belüli, szakjogi kérdésnek tekinthető” {előszőr: 3236/2017. (X. 3.) AB végzés, Indokolás [19]}; illetve, hogy „[a]z idő múlását értékelő intézményeket régóta ismerik a fejlett jogok, elismerve azok szerepét a jogbiztonság tekintetében. Bírői mérlegelés kérdése, hogy mely esetekben méltányolható az igényérvényesítés késedelme. Ebben a vonatkozásban az Alkotmánybíróság nem mérlegelheti felül a bíróságok döntését, azok hatáskörét nem vonhatja el.” {3181/2013. (X. 9.) AB végzés [42], későbbiekben: 3187/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [25]; 3156/2016. (VII. 22.) AB végzés, Indokolás [17]–[18]; 3236/2017. (X. 3.) AB végzés, Indokolás [19]–[20]; 3052/2018. (II. 13.) AB végzés, Indokolás [19]}.
- [22] 5. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a panasz a Kúria támadott ítéletének tartalmi kritikáját foglalja magában, és a bíróság jogértelmezési tevékenységét, elsősorban az elévülésre (annak nyugvására) vonatkozó polgári eljárásjogi rendelkezések bíróságok általi értelmezését sérelmezi. A panasz tartalma szerint a bírósági jogértelmezés és jogalkalmazás megváltoztatására irányul; érdemi alkotmányjogi okfejtést nem tartalmaz. Ebből következően az indítvány nem vet fel olyan összefüggést, amely bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utal, vagy amely alapján alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéstről volna szó. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntést megalapozatlannak, tévesnek, vagy éppen hiányosnak és ezekből kifolyólag magára nézve sérelmesnek tartja, a fentebb idézett állandó gyakorlat szerint nem tekinthető sem a tulajdonhoz való jog [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés], sem az eljárás tisztességessége [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] követelményrendszerén belül értékelhető alkotmányossági kérdésnek.
- [23] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is fontosnak tartja hangsúlyozni, hogy – állandó gyakorlata szerint – a jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti „szuperbíróság” szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.

- [24] A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító részében nem felel meg az Abtv. 29. §-ában meghatározott törvényi feltételeknek.
- [25] 6. Az Alkotmánybíróság ezért az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 52. § (1b) pontjában, valamint 29. §-ában foglaltak, illetve az Ügyrend 30. § (2) bekezdésének *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2023. november 14.

Dr. Horváth Attila s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1677/2022.

